

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2005-733-0013
Dok.: JOK40476

Besvarelse af spørgsmål nr. 1 af 1. februar 2006 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Udvidelse af ordningen vedrørende fuldbyrdelse af straf på bopælen under intensiv overvågning og kontrol samt fratagelse af mulighed for udgang ved udeblivelse fra afsoning) (L 86).

Spørgsmål:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 31/1-06 fra M. Andersen og F. Kjeldsen, Aarslev, jf. L 86 – bilag 3.”

Svar:

I det pågældende brev til Folketingets Retsudvalg anfører M. Andersen og F. Kjeldsen med henvisning til en ombudsmandsudtalelse bl.a., at Kriminalforsorgen må antages at følge en praksis, hvorefter en domfældt, som er indkaldt til afsoning og ikke er mødt til tiden, har bevisbyrden for, at den pågældende ikke har modtaget indkaldelsen.

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Kriminalforsorgen, som har oplyst, at Kriminalforsorgens praksis i forbindelse med tilsigelser til afsoning er i overensstemmelse med den pågældende ombudsmandsudtalelse, hvorefter bevisbyrden for, at et brev er afsendt af en offentlig myndighed, påhviler den offentlige myndighed, og hvorefter breve mv. fra en offentlig myndighed som udgangspunkt kan anses for at være kommet frem til adressaten dagen efter afsendelsen i overensstemmelse med sædvanlig postgang.

I de sager, hvor en indsat gør gældende, at denne ikke har modtaget en tilsigelse til afsoning, undersøges det nærmere, hvad der kan være årsagen hertil, herunder om brevet er sendt til den korrekte folkeregisteradresse, og om brevet eventuelt er kommet retur på grund af en forkert adresse.

Såfremt der ikke fremkommer oplysninger, som kan bestyrke en antagelse om, at tilsigelsen ikke er kommet frem til den domfældtes adresse, lægges det til grund, at tilsigelsen til afsoning er sket korrekt.

I den indkaldelse, som sendes til den dømte i forbindelse med tilsigelse af den pågældende til afsoning, vil det fremover blive særlig fremhævet, at den dømte fratages mulighed for sædvanlig udgang i et tidsrum af 3 måneder fra indsættelsen, hvis den dømte møder for sent, jf. herved pkt. 3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Jeg finder ikke, at der er grundlag for at ændre Kriminalforsorgens praksis på dette område.

M. Andersen og F. Kjeldsen har endvidere anført, at det ikke vil virke præventivt over for den gruppe af dømte, som ikke er opmærksomme på, hvad de modtager af post, at fratage dem muligheden for udgang i de første 3 måneder af afsoningsperioden, hvis de ikke møder op til tiden.

Justitsministeriet skal hertil bemærke, at der som anført under pkt. 3.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger i 2004 blev iværksat en række administrative tiltag med henblik på at opnå en reduktion i andelen af fængselsdømte, der udebliver fra afsoning. I den blanket, som anvendes ved tilsigelse af dømte til afsoning, blev det særlig fremhævet, at udeblivelse fra at møde rettidigt op til afsoning vil medføre anholdelse, og at afsoningsinstitutionen kan ændres fra åben til lukket institution, hvis den dømte udebliver eller møder for sent. Det blev endvidere fremhævet i blanketten, at det vil blive tillagt betydning ved vurderingen af risikoen for misbrug af en eventuel senere udgangstilladelse, hvis den dømte ikke er mødt i overensstemmelse med indkaldelsen.

Efter iværksættelsen af disse administrative tiltag bl.a. vedrørende tilsigelsen til afsoning m.v. er der sket et fald i 2005 i antallet af fængselsdømte, som udebliver efter tilsigelse til afsoning.

Baggrunden for, at der nu foreslås en yderligere stramning i loven, er som anført i lovforslagets bemærkninger, at antallet af udeblivelser efter Justitsministeriets opfattelse stadig er for højt. Kriminalforsorgen må løbende kalkulere med en vis udeblivelsesprocent i forbindelse med tilsigelse af dømte til afsoning, hvilket medfører betydelige planlægningsmæssige vanskeligheder. Også retshåndhævelsessyn taler efter Justitsministeriets opfattelse for at søge at opnå en yderligere reduktion i antallet af udeblevne fængselsdømte.